

HABOBYGDE

TIDSKRIFT
FÖR
SLÄKT OCH HEMBYGDSFORSKNING

ÅRGÅNG 14

NR 1

1996

Hemmet "over there". F.d. Skepparen Gustav Dagman med familj från Munkaskog framför hemmet i Nome, Norddakota. Fr. höger Pappa Gustav med sonen Axel, Mamma Wilhelmina med dottern Linnea, samt döttrarna Anna och Amanda. Längst till höger syns den första bostaden - en hydda.

Se sidan 10!

HABOBYGDE, MEDLEMSTIDNING FÖR HABO SLÄKTFORSKARFÖRENING OCH HABO-GUSTAV ADOLFS HEMBYGDSFÖRENING.

REDAKTIONSKOMMITTÉ: INGEMAR KYRKERYD TEL. 036-406 65, ARNE OCH INGA WULFF TEL. 036-401-88, FOLKE OCH MONICA EKERED TEL. 036-12 20 52.

Ordföranden

har ordet

Kära läsare!

Så har vi sjungit in Valborg. Björkarna har fått sina "musöron". Gräset börjar spira, och Miljöpartisterna kommer att njuta, när de ser sina symboler prunka i ängar, hagar och gräsmattor. Fåglarna reder sina bon, och de som redan fått ungar har fullt sjå med att mätta deras magar.

Men en sån vinter vi haft! Vi hade en rekordvarm Britt-sommar. Så kom snöstormen i mitten av november, som gjorde vägar oframkomliga, vräkte ned enorma mängder skog. Många hushåll blev utan el och telefon i flera dagar. Värst tycker jag det var för mjölkbönderna, som inte kunde mjölka de stinna korna. Stackars djur!

Vår Herre såg till, att snön smälte bort. Sedan fick vi en mycket kall barvinter, som var till stor hjälp, när all den stormfällda skogen skulle avverkas. Inga snöhinder, marken bar överallt, vilket bidrog till att avverkningsarna fortgick bättre än förväntat.

I kölden spår "la" Vättern sig. "Laka-köjerna" kom på plats efter att under många år fått stå på land.

Men så kom våren. Vid påsk var det åter värmerekord på sina håll. Vad underbart det var att åter kunna sitta ute i trädgården i bara skjortan och njuta av värmen och med lite skadeglädje tänka på dem som för dyra pengar rest till sydliga länder, där temperaturen var 10 grader lägre än här och regnigt och ruskigt.

I släktforskarföreningen har temperaturen varit varm och skön.

Den 31 januari hade vi årsmöte. I styrelsen blev det ingen annan ändring än att vi åter bytte sekreterare. Eva Törnblom har flyttat till "stan". Vi tackar Eva för förtjänstfullt arbete och hälsar Anita Werthen välkommen

som hennes efterträdare.

Efter årsmötesförhandlingarna berättade Josef i Backgården om stockkanotfärden på Ätran från Asarp till Falkenberg samt visade bilder från detta evenemang. Josef är fantastisk på att berätta och ta fina bilder. Tack, Josef!

Den 28 februari gästade oss Egon Hult, Habos förste kommunalkamrer. Här kunde man verkligen tala om återseendets glädje. Efter många varma handslag och kramar berättade Egon om hur det var för femtio år sedan, när han kom till Habo. Tack för en underbar kväll!

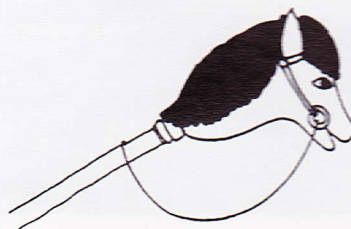
Lördagen den 23 mars hade vi inbjudit grannföreningarna till en anbyttardag. Vi var 55 deltagare som under Gunnar Nilssons ledning fick knyta kontakter och se, om vi hade genensamma förfäder. Det kändes stimulerande, att så många mött upp, och tack alla som hjälpte till med denna lyckade träff.

Om höstens program får ni läsa på sista sidan i denna tidning. Jag vill dock att ni noterar i edra almanackor om utställningarna med Sixten "Västgöta" Bengtsson och Rune Ekre. De kommer också att berätta om sina utställningar. Sixten kommer också att kåsera om sin nästa bok, och Rune berättar om sin barn- och ungdomstid i Habo.

Hörde just nu att det har kommit två dm snö uppe i "snöbögd". Ett sånt usch-väder som Anna kallar likt.

Nu vågar jag inte komma med någon ny "väderprognos". Låt mig bara få önska er alla en riktigt god sommar.

Ingemar Kyrkeryd

Habobygdens släktforskarförenings styrelse 1996.

Ordförande:

Ingemar Kyrkeryd 036-406 65

V.ordförande:

Rune Franzén 036-463 01

Sekreterare:

Anita Werthen 036-461 68

Kassör:

Eivor Koskiniemi 036-450 09

Föreningens postgirokonton: 49 42 56-1

Postadress: Box 177, 56600 Habo

SNÖSTORMAR ÖVER VÅRA BYGDER

1995 och 1921.

Den 16 och 17 november 1995 drog en ryslig snöstorm fram över våra bygder. För oss som bodde i staden var det hela ganska odramatiskt bortsett från att vi fick extra arbete med att skotta snö. Både telefon och elektricitet fungerade.

Genom lokalradion fick vi veta, att vägar på många ställen var oframkomliga på grund av nedfallna träd och stora snödrivor. Ett flertal personer hade fått övernatta i sina bilar. Värst hade trakterna kring Habo och Mullsjö drabbats.

Efter en vecka hade den mesta snön smält bort. Därför beslöt vi oss för att åka till vårt sommartorp vid Furusjö för att se efter, vad stormen hade ställt till med där.

När vi kom fram, blev vi både bestörta och lyckliga på samma gång. Så gott som alla våra vackra träd hade blåst omkull, men bostadshusen och lagården hade inte alls blivit skadade. Det var bara ett mindre uthus som blivit hoptryckt av två jättestora tallar.

Sammanlagt hade 85 träd blåst ner på vår tomtmark, som är lite mer än ett tunnland.

Skogen runt omkring vår tomt var också illa åtgången, och likadant var det vid alla gårdar i grannskapet. Inte i mannaminne hade det varit sådana skador på skogen, ansåg alla skogsägare.

Av en ren händelse kom jag en dag att studera min fars minnesanteckningar från 1920-talet. Där berättar han på följande sätt:

- 1921 den 24 och 25 oktober kom en svår snöstorm och bröt ner mycket skog här i trakterna. På Ekered gjorde den mycket stor skada för många tusen kronor. Vi lät klava och mäta upp fallskog den 4/1 1922, som vi sålde till Gunnar Engman i Mullsjö, 234 kubikmeter efter 12 kr per kubikmeter. Senare på vintern var 6 kr per kubikmeter ett vanligt pris.

De båda vintrarna närmast efter snöstormen högg vi och körde 150 kubikmeter massaved av stormfällda eller skadade träd, mest gran. I skogen kring Anders-
torp och i Västerhagen var svåraste skadan.

Utom det som såldes högg vi själva 1000 stockar, som kördes till sågen dels i Julared dels i Nybron och sågades till bl.a. stolpar, bräder och bjälkar, virke som fick ligga i lager till 1927, då vi byggde den nya lagården.

Av allt att döma är de nu nerblåsta träden vid och omkring Anderstorp sådana som planterades efter den svåra snöstormen 1921.

Mannaminne tycks således vara omkring 75 år!

Min far hette Isak Johansson, och han har efterlämnat många intressanta minnesanteckningar från sitt långa liv. Då han dog, var han drygt 98år.

Folke Ekered.

Det svåra ovädret 1921.

På biblioteket i Jönköping finns gamla årgångar av de olika jönköpingstidningarna tillgängliga. Där kan man bl.a. läsa följande om stormen i våra trakter söndagen den 23 och måndagen den 24 okt. 1921.

Tidigt på söndagsmorgonen den 23 oktober satte ovädret igång för att sedan under dagen alltmer öka i styrka. Snön vräkte ner, lufttrycket sjönk till 731 mm kvicksilver, temperaturen höll sig strax under nollstreck och stormvindarnas styrka uppmättes till 24m/sek. Inte förrän kvällen därpå avtog vinden.

Ur Jönköpingsposten den 24/10:

Båt i sjönöd på Vättern.

Skutan Viktoria från Sved låg för ankar i Baskarps hamn. Skepparen Herman Johansson och en besättningsman var ombord. Vid femtiden på söndagseftermiddagen gick en ankarkättingen av och båten började driva ut på sjön.

"Nu bar det i rasande fart ut på den vreda Vättern. Försök gjordes att få upp seglen, men förgäves. Efter några timmars hemsk färd, varunder skepparen likväl hade skutan i sin hand, törnade skutan vid 11-tiden på kvällen på land mitt för statens järnvägsstation och sprang läck." Männen räddades dock. På måndagsmorgonen var skutan Viktoria helt sönder-splitttrad.

Åtskilliga andra jakter och segelskutor i yttre hamnen sjönk och förödelsten var stor.

Tågtrafiken från Jönköping till Falkö-
stoppades i Mullsjö-trakten.

Ur Smålands Allehanda den 24/10.

Våldsam snöstorm över stora delar av söd-
ra Sverige i går. Tåg och telefoner ut-
slagna. Järntrådarna blevo ned-isade här
och var utåt landsbygden. I Mullsjö var
järntrådarna armtjocka och koppartrådar-
na tumtjocka. Järnvägstelegraferna var
obrukbara.

" En skuta rände på land i Jönköping.
En tvåmastad skuta, Viktoria, från Baskarp
var ute på en farlig seglats på Vättern.
Den körde till slut upp på land mitt för
statsbanestationen, där den i natt låg
och vräkte för stormen.

Vi träffade på skepparen och besättnings-
karlen i brovaktens stuga vid järnvägs-
bron vid midnatt. De sutto där och värm-
de sig vid den lilla kaminen efter de
kalla duscharna på Vättern. Skepparen
Herman Johansson berättar:

Det bar i väg med stark fart. Stormen
tjöt i tackel och tåg, och brottsjöar-
na slog ständigt över fartyget. Vågor-
na gingo så höga som masterna...."

Tisdagen den 25 okt. Jönköpingsposten.

Den svåra stormen har nu avstannat.
Småland och Västergötland mest hemsök-
ta. Stor förödelse på telegraf, telefon,
och kraftledningar. Massor av träd har
fallit i stormen. I Västergötland lig-
ger snödrivorna på sina ställen meter-
höga.

Meddelandena från landsbygden är spar-
samma. Det omtalas emellertid, att sko-
garna på sina håll formligen mejats ner
av stormen. Träd efter träd har toppbru-
tits eller mejats omkull. Här och där
har hela uthustak givit sig av på luf-
tig färd, för att nu inte tala om tegel-
pannor och takplåtar.

På det hela taget torde söndagens och
måndagens stormväder åstadkommit stör-
re skadegörelse i våra orter än någon
höststorm så långt man kan minnas till-
baka.

Smålands Allehanda, 25/10

Stormen i går den värsta i mannaminne.

I Västergötland har fallit mycket snö.
I trakten av Mullsjö ligga meterhöga
drivor.

Hela Västergötland ligger försänkt i
mörker. Högströmsledningarna från
Trollhätte kraftverk brutna.....

Monica Ekered

Hembygdens År 1996

I år firar vi hembygdens år över he-
la vårt land.

I Habo har vi en livaktig hembygds-
förening, där medlemmarna under många
år lagt ner ett stort arbete. Hem-
bygdsparken med alla dess välskötta
byggnader vittnar om detta. För att
sprida kunskap om vår hembygd förr
och nu har föreningen under årens
lopp arrangerat allehanda aktivite-
ter t.ex. sommarfester och julmark-
nader, notfiske och gökottor, bras-
aftnar och slättergillen, torp- och
fortidsvandringar och arkeologiska
utgrävningar.

Det lilla häftet Utflyktsmål i Habo
med fina illustrationer av Kalle
Holmqvist, som föreningen lät trycka
1988, är en liten pärla för dem, som
på egen hand vill utforska vår kom-
mun. Ett 30-tal platser är beskrivna
med bilder, text och kartskitser.
I föreningens ägo finns också ett
otal föremål från gamla tider.

Arne Wulff har för vår tidning fo-
tograferat tre av dessa.

KAN DU GISSA VAD DE ANVÄNTS TILL?

Rätt svar får du i nästa nummer av
vår tidning.

Habo- Gustav Adolfs hembygdsförenings
styrelse 1996:

Ordförande:

John Koskiniemi 036-450 09

Sekreterare:

Maria Lindell-Westmar 036-420 50

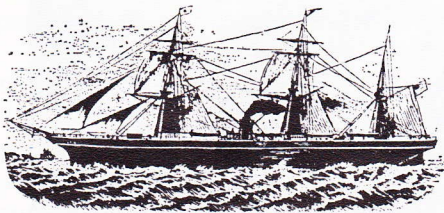
Kassör:

Irene Gellerbrant 036-403 94

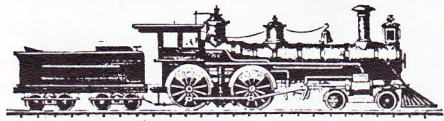
Stugvärd:

Leif Olsson 036-414 13

Föreningens postgirokonto: 61 41 71-7

TILL LANDET

IVÄSTER

North Fork den 1 Jan. 91.

Herr Axel Larsson

Domneberg.

Jag får skriva några rader till Domnebergsborna det är så länge sedan jag såg eller hörde något från dem. Ja, det är 6 månader sedan jag kom här nu, jag har sett många ordningar sedan dess.

Jag kan tala om att jag hade en finfin Jul. Vi var 5 som red och skulle köpa kreatur 4 dagar före Jul. Vi köpte 169 st. och dref hem. Vi hadde 111 Engelska mil till att drifva så vi dref på juldagen också. Det enda vi hadde till att friska upp oss med var kognack. det var till att dricka och köra kreaturen utå bara f--n. det är trefligt må ni tro.

Det är inte längesedan här var Eldsvåda det brann upp hvar enda dugg vi hadde ini huset det brann upp så mycket jag hadde när jag kom hem var huset en askhög. Jag var 1/2 mil från hemmet när jag såg det rök men ni må tro jag red hem men det var för sent när jag kom.

Jag har ridit hvarenda dag sen jag kom här sist i dag när jag skrifver detta brev har jag varit ute och ridit först tog jag in 2 vilda kor de var så vilda så det var omöjligt att närma sej dem till fot de försökte springa på och stånga hästen.

Sedan skulle jag rida en unghäst och blef afslagen en gång, det är trefligt arbete eller hvad tror ni, men jag tycker om lifvet här för man kan tjena pengar, här är inte vackert men den bästa plats till att tjena pengar.

Jag har haft flera bref från Sverige men de skrifver inte om några nyheter precis. Jag kommer troligen att stanna här några år sedan reser jag hem jag har inte varit hemsjuk en enda dag men jag tror när jag fått tjent pengar här så reser jag hem jag skall försöka med kreatur det är det bästa här för om jag kan få ihop en 4 a 500 kreatur så får jag rida hvarenda dag och det är inte hårt arbete annars en som går ock arbetar har 3.50 a 4.50 om dagen och det är bra för flickor är här utmärkt bra de har 25 - 30 ända till 40 dollar i månaden och sen har de utsigt att bli gifta fast jag har slagit allt gifte ur hågen nu det är inte detsamma här som hemma om man gifter sej så tror man att hustrun skall hjälpa till att tjena något men här försöker de att förstöra hvarenda öre mannen kan tjena Mannen har att koka maten, diska, klä barnen (om de har några). Hustrun bara tänker på dans, sång, musik, tell att rida, åka ock många andra äfventyr kläder (fina förstäss) inte att för-glömma. Här är godt om flickor men fy fanken hvar enda en är lika lika dant är det med de som kommer från Sverige när de fått varit här 1/2 år så fanken ta mej är de lika dana vill inte arbeta ett enda dugg därför när vi är ute...

Det var rätt jag kan tala om att jag kan Engelska rätt bra nu jag kan gå hvart som helst och tala till hvem som helst nu och så kan Augusta och Mimmi...

Detta brev är från Frans Gustav Jonsson, född i Jönköping 1868. Han emigrerade tillsammans med två yngre systrar från Eskhult till Amerika 1890. Brevet finns hos Irene Gellerbrant. Axel Larsson var Irenes morfars far.

AMERIKABREVEN BERÄTTAR

DET FÖRSTA BREVET ÄR FRÅN PER GUSTAVSSON, GIFT MED ANNA-STINA ANDERSDOTTER OCH ADRESSERAT TILL ANNA-STINAS FÖRÄLDRAR, ANDERS JOHANSSON OCH ANNA CAJSA FAGERBERG I RISBRO. BREVET GER EN DETALJRIK SKILDNING AV EN EMIGRANTRESAS VEDERMÖDOR ÅR 1869.

Chikago den 5te Juni 1869

Tack för senast. Jag får nu som först skriva eder till då vi nu äro väl komna hit med lif och hälsa, hvilket är ett under af den nådefulla Guden af hvilken allt godt kommer af. Jag får nu underrätta eder något om vår resa hit. Som i vet afgingo vi från Habo den 12te Maj och ankom till Göteborg klockan mellan 8 och 9 på aftonen, då en af Agänternas betjäning mötte oss ett par stattsjoner innan vi kommo fram, emedan det var en stor massa af folk, som skulle på olika Linier. Då vi kommo fram togo di hvar sina och följde oss ner åt staden der vi blefvo inquarterade på olika ställen. Dagen derpå löste vi våra biliätter för resan. samt ärhölllo kontrakt och växlade de pänningar vi hadde öfver och ärhöll i guldmynt. Vi fingo betala 3 kr 85 öre för hvarje dollars i Guld. Våra saker blefvo om morgonen transporterade fritt från Statsjonen till ett rum som Agänterna har för dylikt. Der klistrades på lappar på skrinen* och andra lappar skulle knytas på Sängkläder och Smäsaker. På fredags morgonen blefvo våra Saker förda ned på ångbåten. Vi fingo betala för kvarteret i Göteborg 24 Sk. per Person för hvarje natt. Vi afgingo från Göteborg Fredagen den 14de Maj klockan 10 förmiddagen på en Ångbåt som hette PLATA. Den 16de Maj klockan 8 på aftonen voro vi i Hull, der vi voro på båten öfver natt. Om morgonen lastades våra Saker af fartyget på lastvagnar, som stodo mitt för. Vi fingo dröja en stund, sedan blefvo vi förda nedåt Staden på olika Ställen och fingo frukost. Och fick afgå från Hull klockan 3 på aftonen och ankom till Lifverpol klockan 9 på aftonen samma dag. der mötte oss en Tolk, som följde oss ned åt staden, der vi blefvo inquarterade på olika Ställen. På Hotellen i Lifverpol fingo vi ligga i 5 dagar. Våra Saker blefvo ej fraktade ned på ångbåten från Statsjonen förr än samma dag vi skulle afgå. Vi afgingo från Lifverpol på Lördagen den 23dje Maj på aftonen klockan 4 på det Ståtliga Skeppet JAFJA CLARCOV. Dagen derpå klockan 12 lade vi intill vid Irland, en Stad som hette Cork, der lågo vi några timmar. Sedan begåfvo vi oss ut på Atlanten klockan 9. På tisdags morgon sågo vi land. (den 1te Juni) Och på aftonen fingo vi gå i land och fingo gå in i Catsle garden. Äfven våra saker blefvo förda dit, men först skulle de visteras på Fartyget utaf Tullbesjeningen. Sakerna visteras ej någonstädes, mer än här. Jag slapp att betala tull för något. Det är ej noga med vistasjon. Di blott kan lyfta i ett hörn af Skrinet. Då di märker att man ej har någonting mer än för egna behöfver får det dermed vara. De som föra någonting med sig, som de äro rädda att få betala tull före, böra lägga det i mitten på Skrinen. Kaställgården i Nyork är bygd och inrättad blott för emigranter. Der är bevakning, så att ej

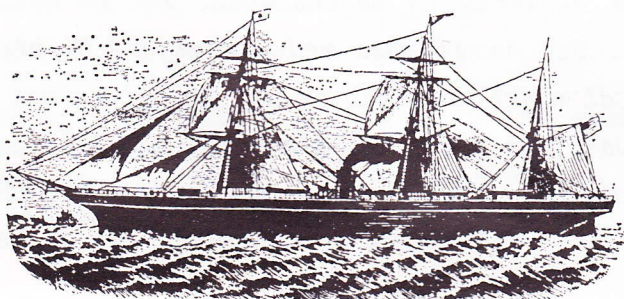
hvem som helst får tillträde dit. Dagen derpå klockan 7 på aftonen gingo vi från Nyork och den 5te Juni klockan 7 på morgonen kommo vi till Cikago. Kosten man får under Resan är dålig. Den som blott kan äta det, så får man nog tillräckligt, men det är ej många som råder med. Sjäcken man får är utaf Maj, nära så sjukt som vanligt blanbröd, ungefär ett kvarter i diamet. Det får di så mycket di vill, men det är så tort, så man kan knapt ättat. Äfven var somt så gammalt, att der var mask uti. Vi fingo en vettbulle hvar om dagen. Det bakades för hvar dag, men detta var Salt och kärft att äta. Äfven deras te och kaffe kunde man ej dricka. Dock vi hadde nog så att vi ej behöfde svälta. Jag får nämna att Hull är en ganska vacker Stad och Ängland var så vackert att det kan ej med ord beskrivas. Det var som den härligaste Lustgård. Sista hälften af Ängland bestod det mästa af fabriksstäder. I Ängland och här i Amerika åker di så fort att man kan förvånas. Ifrån Hull till Lifverpol är 108 mill. Det gingo vi på 6 timmar. Ifrån Lifverpol till Nyork är 3000 mill. Gick ej fullt åt 10 dygn. Ifrån Nyork till Cikago är 998 mill. Gick på 2 1/2 dygn. Vi äro nu ganska trötta af vår resa. Resan har gått lyckligt. Vi äro nu alla här vid lif och hälsa. Vi har inte varit Sjuka på Sjön något, utom min Hustru fick kasta upp ett par gånger. Det var ej många som vore så friska som vi voro. Jag må Säger eder i Sanning att resan är besvärligare än man kan föreställa sig. För en ensam person går det nog an, men då man har Hustru och barn är det ganska besvärligt. De som företaga en dylik resa, göra bäst uti att di blir ett Slutet Sällskap, som håller tillsammans under vägen och vid ombyte vid Statsjonerna hjälpa hvarandra. Förvara sina Pänningar bör man göra väl och ha dem inpå lifvet. Äfven kontrakt och biliätter samt märke man får på sina saker, att di ej Själade dem. Detta hände för många men hittils har Herran bevarat oss, så att di ej har Stulit något från mig.

Då vi kommo hit togo di fläste in på emigranthuset. Jag läjde en som körde mina saker till Carl Julin och betalte 1 dollars. Det var långt ifrån Statsjonen. Carl Julin och Lena beder att hälsa eder Så mycket. Han har det ganska bra. Om måndag ämnar vi att resa härifrån.

Jag kunde hafva mycket att Skrifva om, men jag hinner ej mera för denna gång. Jag skall snart skrifva mer. Jag skall skrifva till Klerebo härnäst. Hälsa alla bekanta Släktingar och venner. Vi har haft roligt på resan, ty vi har haft många venner i Sällskap från alla håll.

Per

*) skrin=koffert

NÄSTA UNDERRÄTTELSE FRÅN DET NYA LANDET I VÄSTER, ÄR ETT UTDRAK UR ETT BREV SKRIVET AV JAN (JOHANNES) MELLBERG FRÅN BRÄNNINGE, VARI HAN BERÄTTAR OM DEN FÖRÖDANDE BRANDEN I CHICAGO 1871. ADRESSAT ÄR CARL SVENSSON PÅ MÖLEKULLEN.

Älskade Broder förlåt för det har dröjt med min skrivelse, men så länge jag inte har haft någon bestämd plats, så har jag inte velat skriva, emedan du inte kunde skriva mig till.

Medan jag skriver dessa rader, har jag fått den sorgeliga underrättelsen, att mer än hälften af Chikago är lagt i aska och flera hundra tusen äro husvillor, flera hundra har brunnit opp, så att eländet där lär vara aldeles utan tal och mått. Jag lämnade mina skrin där och mina mästa kläder och nu är jag nära säker på att di äro blefna läggornas rof. Ganska lesamt är att de mäste svenske bor i den stadsdellen. Alla våra känningar bor där undan tagandes Nygren, han bor ätt söder och Carl Andersson i från Kernekulla han bor i väster, men Gustaf Janson från Slätten samt Lotta och Carl från Julare, Carolina Holmqvist samt Palmqvist ännu intill dem.

Dessa senare tror jag bestämt äro hemsökta af den fäseliga elden. Palmqvist han hade ett ganska wakert hus och han var så jordisk, så att han knapast nämdes att ätta, utan allt wad han kunde så skule dätt blifwa pänningar af. De hetade på flera meniskor, 8 till 10 i högar till sammans i jål brända, som inte hade kunat komma undan lågorna. Elden spred sig så fort, att han jeck 2 ängelska mil i timman, så att all räddning war omöielig, så att di fingo skika ett extra tåg till en stad som heter Milwako efter släknings redskap.

EMIGRANTSTATISTIK FRÅN HABO+GUSTAV ADOLFS SOCKNAR
TILL USA UNDER ÅREN 1843 - 1900.

1843	1
1851-55	18
1856-60	1
1861-65	3
1866-70	130
1871-75	42
1876-80	48
1881-85	106
1886-90	200
1891-95	147
1896-1900	67
TOTALT	763

UNDER SAMMA TID UTVANDRADE FRÅN BRANDSTORPS SOCKEN 209 PERSONER

HABOS FÖRSTE EMIGRANT VAR GUSTAV MELLBERG FRÅN BRÄNNINGE, SOM UTVANDRADE 1843 OCH BLEV EN AV PIONJÄRERNA I WISCONSIN.

SOM ETT SISTA EXEMPEL PÅ AMERIKABREV CITERAR JAG DELAR AV ETT BREV FRÅN GUSTAV MELLBERG, UPPVUXEN PÅ BRÄNNINGE GÄSTGIVAREGÅRD, SOM EFTER 15 ÅRS STUDIER PÅ OLIKA SKOLOR OCH UNIVERSITET I SVERIGE, EMIGRERADE 1843 OCH BLEV EN AV PIONJÄRERNA I WISCONSIN. ADRESSAT: JOHAN CARLSSON, MÖLEKULLEN.

S-E.D.

Jag får hjerteligen tacka för Ditt brev. Att det gaf mig en synnerlig glädje behöfver jag väl icke säga Dig. - Men nästan all glädje i detta lifvet är i sällskap med sorgen och saknaden. Så med de underrättelser Du war så god och gav mig i Ditt brev från hemmet och hembygden. Glad att finna så många kvar här i lifvet, af mina barndoms och ungdom vänner och Slägtingar, men tårar komma i mina ögon, då jag ser tillbaka på det stora antalet, som långt före detta lemnat täflingsbanan.

Du nämner att Cousin Anders Larsson, hvilken jag endast minnes såsom liten gosse om 12 a 13 år eller deromkring, är nu ägare af mitt barndomshem utom flera andra egendomar. Jag önskar honom lycka och Herrans välsignelse om Han förtjenar det. Med rikedomar följer alltid ett stort ansvar och många snaror och frestelser. Hoppas att Han realiserar sina dyra förbindelser och plikter till Gifaren af allt godt.

Du säger att Moster Ingrid i Kärnekulla dog för ett och 1/2 år sedan. Jag kan således icke få sända mina kära hälsningar till Henne. Hon war dock en Quinna som jag alltid högaktade. En huslig quinna, en öm Moder och alltid, såvida jag wet, tillgifven sin Man, Morbror Lars. Jag minnes som i går, deras Bröllopsfest i Lilla Flytteryd. O! de glada dar - då barndomens dagg låg på lifvet quar. - Jag har just i dag fyllt mina 64 år. Din Fader är född 1818 i October tror jag; således 6 år yngre än jag. - Bäste Johan skrif ofta till mig. Din Far, min älskade Broder Carl, hade aldrig så goda tillfällen att drifva pennen som Du och jag. - Hälsa och Hälsa återigen alla kära Slägtingar och bekanta, som frågar efter mig.

Med all Farbroderlig Kärlek tecknar jag mig sjelf Altid Din Wän.

Gustaf Mellberg

P.S.

Efter Gustavs emigration 1843, var kontakten med hemmet bruten i 30 år. När den då återupptod började en intensiv brevväxling med Sverige. De flesta av dessa brev finns bevarade. Ovanstående brev är daterat 23 februari 1876.

KOMMENTAR TILL BILDEN PÅ TIDNINGENS FRAMSIDA.

Anders Gustav Rickard Dagman, född i Rödån 1858. Tog examen vid Navigations-skolan i Västervik 1880. Gick som styrman på England och sedan som skeppare med laster mellan Vättern och Göteborg.

Gifte sig 1882 med den 22-åriga Wilhelmina Gustavsdotter från Munkaskog, där de också bosatte sig. 1883 föddes dottern Anna. 1884 emigrerade Gustav tillsammans med svågern Henning Gustavsson till Amerika. Året därpå, när mannen hade etablerat sig som farmare på prärien i Norddakota - en plats som heter Nome - emigrerade Wilhelmina med den 2-åriga dottern Anna.

Paret fick ytterligare tre barn, Axel 1887, Amanda 1888 och Linnea 1892.

När Gustav hade varit på besök i Sverige 1891, tog han med sig sin brorsdotter Anna från Källebäcken till U.S.A. Hon gifte sig där med Gustavs sväger Henning. Vid ett släktmöte i Norddakota 1990 fick vi möta ättlingar till dessa emigranter - en underbar upplevelse.

Stieg-Erland och Kerstin Dagman

NÄR VI FICK ELEKTRISKT "LYSE".

Veckan efter den svåra snöstormen i höstas var det många Habobor som fick klara sig utan elektricitet, vilket ställde till mycket bekymmer.

Det är emellertid inte så värst länge sedan elektriciteten gjorde sitt intåg i våra bygder.

Från början fanns ett flertal småkraftverk, från vilka man fick "lyse" men inte elektrisk kraft. Sådana fanns bl.a. i Myrebo, Julared, Nygård och Källebacken.

Så här berättade Isak Johansson om när man fick elström från Julareds kvarn:

- 1917 tog plötsligt fotogenen slut i handeln, och vintern 1917-1918 var den mörkaste jag har upplevt. Höstmånaderna var värst. Så småningom kom karbidlamporna, och sen gick det rätt så bra att klara sig inne i bostaden, men i ladugården var det svårt. Det fanns karbidlyktor, men de var inte explosions-säkra.

Vi hade på hösten 1917 slaktat en ko, och av talgen stöpte vi ljus på gamla sättet. Det var dålig ersättning för oljan, och det osade illa, men vi klarade oss igenom också den vintern. Framåt vårsidan 1918 kom far och mjölnaren i Julared, Kaleb Johansson, att talas vid om de skulle försöka ordna med så vi kunde få elektriskt ljus till kommande vinter. Julareds gård hade haft el.ljus sedan 1915 från eget kraftverk.

I Habo hade ingenjörerna Nils Wennersten och Einar Carlsson startat el.firman Habo Elektriska Byrå, och far och Kaleb satte sig i förbindelse med dem.

El.firman hade ett mindre lager koppartråd, så mycket att det skulle räcka till ledning till Ekered, samt installationsmaterial, och de tillstyrkte, väl med tanke att de också skulle få göra installationen.

Så blev det bestämt om elektriskt ljus i Julareds kvarn och på Ekered.

I Myrebo i Gustav Adolf fanns till salu en begagnad mindre generator på tre hästkrafter. Den var Caleb och far och köpte. Den skulle räcka till båda stäl-lena. Det var ju fråga om endast ljus, inte kraft.

I maj kom montörerna och började montera. Det var i bostadshuset dubbelledare på knopp med koppartråd och i uthuset enkelledare med zinktråd.

Vi följde montörernas arbete med nyfiken förväntan.

Under tiden hade de i Stora och Lilla Slätthult börjat tänka på, om inte också de skulle kunna få ljus från Kvarnen.

Ivar Förberg var väl den som tog initiativet till detta. Vi hade ett sammanträde den 21 maj 1918 på Ekered. Ingenjör Einar Carlsson - han som senare tog namnet Elgåker- var med. Då beslutades att utöka så att gårdarna Stora och Lilla Slätthult, Älmberget, Alsberg samt Häst-hagen också skulle få el.ljus.

(Gotfrid Pettersson i Slätthult gick inte med. De har inte el.ljus eller kraft där än i dag den 1/11 1968.)

Elfirman skulle ta i utbyte den lilla generatorn som redan var köpt. Det behövdes nu en större sådan. Ledningstråd av koppar fanns inte till den nu utökade anläggningen, utan det blev invändigt zinkledningar och till ytterledningar grov järntråd.

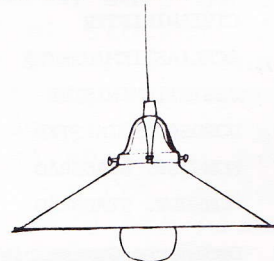
Med Caleb Johansson gjordes kontrakt, att han skulle leverera el.ström mot en avgift av 4,50 kr. per 25 normalljus lampa, och skulle strömmen släppas på klockan halv sex på morgonen till full dager samt på kvällen från skymning till klockan halv elva.

Nästa vinter blev inte så mörk som den föregående. I oktober 1918 kom ljuset, och det var verkligen en högtidsstund. Jag minns, att min syster Signe och jag var nere på Nolgärdet vid landsvägen och "ärjade" potatisåkern, då vi fick se, att det var ljus hemma i stugan. Montörerna var där och hade satt in glödlampor. Strömmen var påsläppt!!

Det var inte kväll, men vi körde hem ändå, och vi hade en liten extra kaffe-stund tillsammans med våra vänner, montörerna. Vi hade inte bönkaffe, men det var fest ändå.

Det var svårt för Caleb det där, att strömmen skulle komma vid skymningen, särskilt de korta och mörka dagarna fram mot jul eller när det var torka eller på annat sätt ont om vatten. Vi fick ofta vänta, som vi tyckte, alltför länge, mennär det så blev ljust, blev vi glada och sa: - Nu kommer Mjölnarn!

1929 på hösten blev det tung snö och storm, som bröt ner ledningarna. Efter detta gick vi över till Habo Kraft A.B. i Kvarnekulla, och därifrån kunde vi även få elektrisk kraft.

Klippt ur Jönköpings-
Posten den 2/5 -96

HABO IF 70 ÅR.

Det var sent om aftonen måndagen den 26 april 1926 i Habo. Ett gäng grabbar hade av någon anledning varit nere vid 20.30-tåget. På hemväg slank grabbarna in på dåvarande Habo Hotell för överläggningar. Resultatet blev att Habo Idrottsförening bildades den kvällen.

Denna historiska kväll fanns Einar Sandin, född 1907, med bland de 17 idrottsintresserade unga herrar som också tog beslut om en styrelse.

Tack vare Einars idoga samlande av protokoll från styrelsemöten, tidningsklipp, bilder, affischer med mera har jubileumsskriften "Glimtar från 70 år med Habo IF" och med Magnus Widell som redaktör kunnat färdigställas. Jubileumsskriften kom ut i förra fredagen och finns tillgänglig för intresserade köpare på biblioteket och på Habo IFs kansli.

Idrottshistoria från Habo

3/4 -95.

- Slätta i minnets backspegel

Jag tänker på våra svenska idrottsplatser. De finns där som en sorts gröna ytor där minnena stiger fram och tankarna rullar vidare som en nypumpad fotboll.

Det är dessa gröna arenor som blir spelplaner för de unga, och inre spelplaner för dem som vill minnas. Inte minst träder uppväxttidens idrottsplats fram såsom nummer ett i hela raden.

Alla ivriga sportaktiviteter framträder mot en ljus bakgrund, de gamla idrottsprestationerna, resultaten, målen och applåderna finns med klar och tydlig text i minnesboken.

Det är samtidigt leken och det ungdomliga barnasinnets som för alltid fått sin plats intill eller på idrottsarenans segslitna minnesbilder.

Jag söker efter min ungdoms idrottsplats. Snuddande nära ligger Åvallen i Gustaf Adolf och Vättervallen i Brandstorp.

Men var finns mitt Slätta? Eller som det i skrift skrives: Slätten. Under 1940-50-talen var Slätta en plats för oss unga som sökte fotbollens kamp och lek och friidrottens noggranna tidtagningar.

Det var planen som man cyklade till under solbelysta gymnastiklektioner någon kilometer från samhället.

Det var här som källådern fanns med det iskalla vattnet

som släckte vår törst i gemensam skopa. En svalkande brunn där en och annan renande groda kunde noteras.

Jag talar om den gamla och nya idrottsplatsen i Habo i Västergötland.

Jag talar också om 1950-talets Habo med ullspinneri och varma filter; Ljungkvists möbler och Isakssons metallbeslag.

Här har fostrats landslags-spelare i bandy som Habo-Jan och friidrottare som nått framgång och erkännande. Vem minns inte "Wulffarna" och "Johanssonssönerna"?

Under några decennier flyttades fotbollsarenan till det nya Gunnevi. Det var 1963.

Jag sitter med plaketten framför mig som vittnar om deltagande i invigningsloppet. Men nu har denna alltför vattenrika plats övergivits och fotbollen har åter flyttats till Slätten. Samhället har växt och brett ut sig och de gröna arenorna har blivit flera.

För några veckor sedan promenerade jag runt Slätta med minnets alla impulser, dofter och svettiga minnen i klar belysning. Vid sidan av planen – det gamla omklädningsrummet.

Jag kunde klart minnas platserna där höjdhoppsställningen, diskusen och den stora kulan förvarades.

Lager av svett kunde ännu kännas från de slitna träväggar-

na. Och så rekordtabellen med alla namnen och resultaten på insidan av skåpsdörren. På baksidan av huset fanns förr i tiden alla handfaten uppräddade för att brukas efter matcher.

Den mest markanta ändringen var det nya klubbhuset men framför allt den numera jämna planytan.

En lagd hörna från höger, under 50-talets kampår, slogs från underläge och det ofta uppnöta straffområdet framför målen, kunde mer liknas vid en vältrad åker än spelbar yta. Men det var här, under kvällsljusets värmes, som vi samlades och slog ner våra idrottsliga minnespår och minnesbollar.

Nu förändras inte bara spel-ytor och grönt växande fotbollsplaner. Pengar och ekonomi måste finnas i allt.

På 1950-talet hoppade vi över trekantiga träribbor. Alltför ofta bröt vi sönder den då höjderna var för höga.

Nog kostade det virket också en del, men någon sponsring hörde jag inte talas om. Ändå står all god och fin idrott utanför den kommersiella marknaden.

Idealiteten måste finnas! Och att minnas –det kostar ju ingenting, eller hur?

**Hans-Evert Renérius
(René)
författare poet
idrottshistoriker**

REVOLUTION I GUSTAV ADOLF 1913?

Nedanstående "dokument" fick jag för några år sedan av framlidne Arne Källe-mark i Källebacken. Arne var alltid så frikostig att dela med sig av de kunskaper om bygden han hade, och de var stora. Denna historia vill jag forma som ett tack till Arne för vad han betytt för mig och för bygden.

Om det berodde på missnöje med sittande regering eller en form av skämtlynne från några Gustavadolfsbor får läsaren tolka som han eller hon vill. Likväl - Gustavadolfsborna upprättade en egen ministär som ser ut som följer:

STATSMINISTER	ADOLF HERMAN DAGMAN, Handlande i Källebacken.
UTRIKESMINISTER	NILS WENNERSTEN, Ing. och innehavare av ett väveri.
KRIGSMINISTER	AXEL J. RINGQVIST, Lantbrukare i Ringborg.
SJÖMINISTER	SVEN G. SVENSSON, Bryggvakt vid Källebackens brygga.
FINANSMINISTER	GUSTAV EDVIN CARLSSON, Handlande i Källebacken.
CIVILMINISTER	CARL OSTERMARK, Mångsysslare från Krämarskog.
ECKLIASMINISTER	ALGOT BORGSTRÖM, Komminister i Gustav Adolf församling.
JUSTITIEMINISTER	JOHAN AUGUSTSSON, Snickeri- och Sägverksägare.
JORDBRUKSMINISTER	LEVIN JOHANSSON, Lantbrukare i Gäbo.
KONSULT. STADSRAÐ	JOHAN RINGQVIST, Lantbrukare i Ringborg.
KONSULT. STADSRAÐ	CARL AUGUST ANDERSSON, Lantbrukare i Källebacken.

Ordinarie Statsminister i Stockholm var vid denna tid, KARL STAAFF. (Liberal)

Stieg-Erland Dagman

MINNESBILDER FRÅN OFREDSÅRET 1940

då 1. Kårdivisionen A6, efter beredskapsuppdrag i Skåne kom till Habo för att förläggas i s.k. fältdepå. 1. batteriet som jag tillhörde blev anvisat området vid Habo gamla kyrkskola och övriga delar av divisionen på olika ställen i Habo. (Fiskebäck, Eket m.fl. platser). Det blev att tälta på Härhults åker bakom skolan. Höstrusk, blött och trist. Meningen var ju, att de flesta mannarna (c:a 400) skulle hemförlovas och en mindre del (30-40 st) skulle stanna och se över all materiel som vi hade efter den tid vi haft ansvaret att bevaka en kuststräcka av Skåne, så att inte den lede fienden skulle överraska oss. Nu förväntade vi oss att få det lite bekvämare än att gräva ner oss med kanonerna och att sova i jordvärn intill dem. Så blev det också, fast det tog ju sin tid att ordna förläggningar m.m. men Haboborna tog välvilligt emot oss och hjälpte oss på bästa sätt.

Det "högre armébefälet" hystes in i privatbostäder, och grabbarna fick ockupera villa "Lybäck", eftersom disp. Werthén hade byggt sig ett nytt corps de logi. Innan vi kom så långt hade en del fått logera i en lagerlokal på Dagmans kartongfabrik, men då fick inte Habos musikkår öva sig, för detta var deras övningslokal.

Själv fick jag tillsammans med en kamrat bo på Habo Hotell i ett rum mot järnvägen. I början var det lite besvärligt på nätterna, när godstågen rullade förbi. Hela huset skakade, men det står ju kvar än i dag 56 år efteråt, så det är tydligen prima virke som använts, då det byggdes.

Kök och matsal, viktigt för en soldat, blev det i stationsskolan, och prima kockar hade vi.

Ja, trots att fältförband har verkstadsutrustning för de flesta yrken, bilmekaniker, smed, vapenmekaniker, skräddare och skomakare, så är det inte det samma att arbeta under fältförhållande. Därför skulle nu allt ses över och repareras, om det behövdes. Nu delades uppgifterna för detta ut till den lilla styrkan, som skulle vara kvar. Vakttjänst var ju en viktig uppgift. Det gällde de olika förråden ute i bygden med massor av ammunition ute i skogen, alla motorfordon m.m.

Eftersom jag fått förmånen av specialutbildning på motorfordon, fick jag ansvaret för dessa på min lott (120 st bilar, traktorer, mc, startmaskiner m.m.) Vi blev anvisade ett gärde på Nygård. Troligen var det rejäl nattfrost, då vi körde in fordonen där, men sedan sjönk de ner i leran, så det var omöjligt att flytta dem för egen maskin. Jag har på senare år talat med gårdsägaren och fått veta, att det är den lerigaste åkern på hela gården. Det blev att leta efter en bättre parkeringsplats, och vi fick erbjudande av Bränninge gård att parkera på åkern utanför deras trädgård.

Nu drog vi bilarna med bandtraktor till landsvägen och körde sedan ner dem till Bränninge.

Då det var ransonering på däck, måste vi vara rädda om dem, och påbud hade utgått, att alla hjul skulle pallas upp. Jag åkte därför till Laggkärlsfabriken och frågade chefen där, om vi fick köpa virke av stockar till bockar att ställa under axlarna på fordonen. Javisst, inga problem. De sågade av dem i den längd vi önskade, och så köpte vi bräder, som vi spikade som fot på dem.

Nu var det bara att hissa upp fordonen med domkrafter och ställa bockarna under.

För att få vara inomhus och reparera de bilar som var i behov av att ses över, fick vi hyra en del av Ströms fabrik, där de tillverkade lantbruksredskap. Alla fordonsbatterier demonterades och flyttades till Stora Hallebo i den vita tegelbyggnaden vid vägen, där de pysslades om och underhållsladdades.

Det blev ju så småningom vår och sommar, och det beslutades från högre ort, att Habo visat sig lämpligt för mera stationär förläggning, och det blev att bygga garage. Fyra stora fabrikstillverkade monteringsfärdiga garage anlände under sommaren. Vi hann inte få upp mer än ett par, förrän det blev tid för en ny beredskapsperiod för divisionen, och alla mannarna blev inkallade och utrustade för att åter tjänstgöra i fält. Jag fick inte följa med utan blev kommenderad till Artilleriets Fältnärskola i Stockholm för vidare utbildning. Utbildning kan ju aldrig skada, så jag tyckte det var roligt.

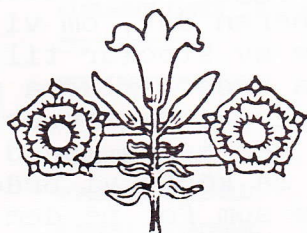
Minnen 56 år efteråt,

Nils Gellerbrant.

Efter militärtjänsten återvände Nils till Habo. Han hade nämligen där träffat en flicka, Märta Larsson, från Sjogarp, och med henne ingick han äktenskap 1944. Sedan dess har han innehaft maskinstation och servat haboborna med allehanda gräv- och schaktningssarbeten.

F.E.

HISTORIER MED KYRKLIG ANKNYTNING.

Kyrkoherden i en församling hade varit sjuk en längre tid. En dag står en man utanför prästgården och ringer på dörren. När prästfrun öppnar, ber mannen att få tala med kyrkoherden.

Efter en stund kommer kyrkoherden från sitt sjukläger. Mannen säger då: - Vi hade möte i kyrkorådet i går kväll. Med 3 röster mot 2 och 2 nedlagda beslöts, att vi skulle önska kyrkoherden god bättring och överlämna några blommor.

När vi övade för vårt spel om husförhör i höstas, kom en kyrkorådsledamot dit. Jag frågade honom då, om han inte kunde komma på kvällen och lyssna på oss. Han frågade då, vad vi skulle göra. Då han fick reda på, att vi tänkte uppföra ett spel om hur det kunde vara på ett husförhör, blev hans svar: - Husförhör behöver jag väl inte komma och höra på. Det har jag hemma varje dag.

Ingemar Kyrkeryd.

SÖKES

Söker föräldrar och/eller födelseort för a) *Maria Bengtsdtr*, f 1774 5/6 i **Skövde**. b) *Johannes Mårtensson*, f 1785 i **Sandhem**, (R) eller **Nykyrka**, (R)? c) *Isac Andersson*, f 1743, d 1810 i **Hällebo**, **Habo** (R) samt hans hustru d) *Christina* m okänt patronymikon?, f 1756, d 1830 i **Hällebo**, **Habo**.

Lars-Göran Mattsson, Flädersgatan 10,
451 53 Uddevalla.

Släkthistoriskt Forum 2/96

Släkttavlan på nästa sida över "Kyrkerydssläkten" är sammanställd efter Allan Darwalls förnämliga berättelse om släkten, färdigställd till släktträffen 1992 i Kyrkeryd. Denna skrift innehåller bl.a. en förteckning över 284 ättlingar till Karl och Charlotta Johansson och deras anor bakåt i tiden, delvis till 1600-talet.

Jaen Larsson
*12/12 1716 L.Flitter.
+ 12/4 1777 Kyrkeryd

Elin Bengtsdot.
*22/2 1716 K.ryd.
+ 1798 "

Jonas Anderss.
*24/2 1734
+21/6 1797

Kerstin Larsd.
*16/6 1734 Hestra
+24/10 1814

Petter Johansson
*9/10 1708 Ebb.
+28/11 1772
Ekeberg

Malin Andersd.
*13/6 1712
+8/6 1778

Petter Olofsson
* 1725 Ekeb.
+25/7 1784

Kerstin Jaensd.
* 1734 Ekeb.
+20/9 1785

Jaen Larsson
*5/1 1729 Fagerhult
+

Ingeborg Hansd.
*27/9 1739 Dykärr

Anders Persson
*17/7 1734 Gubbh
+3/2 1774
Gubbhulan

Maria Bengtsd.
*26/10 1736 Sv.h
+24/4 1799
Gubbhulan

Lars Andersson
* 1700 Fa.h
+22/4 1771
Fagerhult

Ingeborg Björnsd.
*25/9 1715 Sjog.
+14/9 1803
Fagerhult

Linnar Månsson
*2/1 1722 Munkeb.
+5/8 1805

Kerstin Andersd.
*19/3 1738 Daräng
+1/6 1809

Bengt
Jaensson
*18/2 1762
L.Fiskebäck
+ 1825
Kyrkeryd

Gunilla
Jonasdotter
*2/10 1766
St.Göhlult
+7/6 1848
Kyrkeryd

Johan
Pettersson
*4/1 1756
Ekeberg
+10/4 1798

Stina
Pettersdot.
*6/8 1761
Ekeberg
+23/3 1798

Lars
Jaensson
*3/3 1763
Kråkeryd
+23/8 1821
L.Flittered

Kerstin
Andersdotter
*20/4 1763
Gubbhulan
+12/10 1829
L.Flittered

Isak
Larsson
*24/10 1754
Fagerhult
+ 19/10 1838
Fagerhult

Stina
Linnarsdot.
*25/7 1769
Risbro
+16/3 1838
Fagerhult

Johannes Bengtsson
*21/10 1788
Kyrkeryd

Stina Johansdotter
*3/3 1796
Ekeberg

Jaen Larsson
*19/9 1797
Långhult

Johanna Isaksdotter
*10/3 1796
Fagerhult

KARL JOHANSSON

och

CHARLOTTA JANSDOTTER

1831-1908

KYRKERYD

1832-1909

15

JOHAN
Emil
1856-
1857

Matilda
2/5 1858, Kyrkeryd -
14/2 1944, V.Ekared
g.m. G.A.Johansson
1849 -1941
V.Ekared

Johan
21/2 1861, Kyrkeryd -
9/10 1936, L.Flittered
g.m. Elfrida Ringkvist
1866 - 1963
Ringborg

Alma
13/1 1864, Kyrkeryd -
30/1 1944, Härnult
g.m. Alfred Isaksson
1860 - 1932
Härnult

Viktor
31/8 1866, Kyrkeryd
1/10 1898, Kyrkeryd
g.m. Emma Lundgren
1865 - 1938
N.Hallebo

Frida
8/11 1869, Kyrkeryd -
5/3 1946, Jönköping
g.m. Klas Elmgren
1866 - 1938
Mållilla - Habo

Ellen
1874,
K.ryd-
1956,
Habo

Elsa 1883-1965
Daräng
Signe 1884-1969
Risbro
Anna 1887-1975
Mullisjö
Isak 1891-1989
V.Ekared
(Darwall-Olsson-
Ekared.)

Ruth 1893-1954
Elsa 1899-1966
Ingeborg 1900-
Rosell, Habo
Gunnar 1905-
Carlsson, Huskv.
Torsten 1907-1979
Carlsson, Habo
Sigrid 1910-
Holmqvist, Habo

Isak 1886-1890
Ester 1889-1967
Gideon 1892-1964
Härnult
Judith 1894-1976
Engdahl, Jönköping
Ruth 1897-1979
Vartofta
Märta 1905 -1905

Berta 1897-1994
Jonsson, Kyrkeryd
(Widek, Kyrkeryd)

Julia 1892-1986
Jönköping
Karl 1894- 1962
USA
Bernard 1896-1951
Stockholm
Henrik 1897-1986
Jönköping
Philip 1901-1945
Jönköping
Olle 1905-1994
Mullisjö

HÖSTENS PROGRAM

HEMBYGDSPÖRENINGEN.

Hembygdsgården hålls öppen med servering och visning från den 14 juni till den 18 augusti fredagar och lördagar kl. 12.00 - 17.00. (Ej midsommarhelgen).

18 augusti kl. 14.00:

Sedvanlig hembygdsfest vid Hembygdsgården.

15 september kl. 14.00 - 17.00 vid Hembygdsgården:

Fotosafari. Hembygdsorientering per bil.

29 september:

Vandring på hålvägarna i Sandhem.

Samling för samåkning vid Hembygdsgården kl. 10.00.

Medtag kaffekorg!

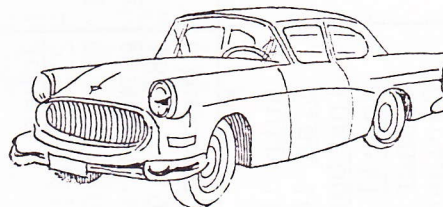
6 november kl. 19.00:

Brasafon i Hembygdsgården.

23 - 24 november kl. 13.00 - 17.00:

Julmarknad i Hembygdsgården.

1 september planeras en arkeologidag under ledning av Leif Jansson. Separat annons i Jönköpings-Posten kommer senere.

SLÄKTFORSKARFÖRENINGEN:

15 september kl. 14.00 - 17.00 vid Hembygdsgården:

Fotosafari. Hembygdsorientering per bil.

29 september:

Vandring på hålvägarna i Sandhem.

Samling för samåkning vid Hembygdsgården kl. 10.00.

Medtag kaffekorg!

14 oktober kl. 18.00 i

Biblioteket:

I samarrangemang med Kulturnämnden berättar Rune Ekre om sina tavlor, som han under dagen hängt ut på Biblioteket.

Västgöta Bengtsson berättar om sina egna leksaker, vilka finns att beskåda i Bibliotekets monstrar, samt om sin barndom.

26 oktober kl. 12.00 i

Biblioteket:

Rune Ekre berättar om sin barn-och ungdomstid i Habo.

Efter kaffepaus berättar Sixten Bengtsson om sina senaste böcker. Hans anförande kommer säkert att kryddas med historier och anekdoter.

För ev. Luciafirande svarar i år Mullsjöföreningen.

30 oktober i Biblioteket

kl. 19.00:

Släktforskarafon. Kom och prova på släktforskning, och sök dina rötter!